

Léto mezi řádky



ALENA ŠTRAUBOVÁ

FRAGMENT

Léto mezi řádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alena Štraubová
Léto mezi řádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Léto mezi řádky

ALENA ŠTRAUBOVÁ

FRAGMENT

Prolog

V uších mi hučel vítr, cuchal mi vlasy a do nosu vháněl vůni pozdního léta. I když už jsem dávno nebyl na pláži, cítil jsem písek a slanost moře.

Natáhl jsem ruku k otevřenému okýnku a nechal si proud vzduchu protékat mezi prsty. Srdce mi splašeně tlouklo z té rychlé jízdy, ale emoce a dojmy z posledních pár hodin byly silnější. Ta trocha adrenalinu v krvi je nedokázala přehlušit.

Cesta se začala stáčet, až mě oslepila jasná sluneční záře. Zamžoural jsem, nasadil jsem si sluneční brýle a znovu ucítil tu nasládlou kořeněnou vůni, která mi ulpěla na prstech. A spolu s ní přišly vzpomínky. K vůni parfému se přidal obraz pláže a za horizont zapadajícího slunce, které na hladině tvořilo vlastní barevnou paletu. Slyšel jsem šumění moře, křik racků, a kdybych v další chvíli neotevřel oči, nechal bych se tou vzpomínkou úplně pohltit.

Auto minulo další ukazatel, který oznamoval, že do cíle zbývá méně než sto kilometrů.

Netušil jsem, co přinese zítřek, dokonce ani následující hodina. Stereotyp a zaručenost formující můj život od úplných začátků vystřídala vzrušující nejistota a novost. Taková, kvůli které jsem toužil každou vteřinu žít, ne jen přežívat.

Dřív by mě to děsilo. Šílel bych hrůzou. Nikdy bych nejistotu neoznačil za „vzrušující“, pokud by se nejednalo o fikci.

Ale to se změnilo.

1. kapitola

Odjakživa jsem se vyhýbal dovoleným plným vyčerpávajících poznávacích výletů a sportovních aktivit. Vůbec mi tedy nevadilo trávit většinu letních prázdninových dnů s kamarády u vody, v kavárnách, hospodách anebo jednoduše doma u dobré knihy, se zapnutou klimatizací a miskou vychlazeného melounu. Ideálně navíc s mou geniální vychytávkou – zmrazenými hrozny. Obzvlášť při teplotách tak vysokých, že i klimatizace vypovídala službu a můj pes, labradorský retrívr jménem Alex, zoufale hledal to nejchladnější místo na podlaze, kde by se rozvalil. Pak jsem se ale seznámil s Vendy a všechno se změnilo.

Ještě jsem nepoznal tak energického člověka, který by dokázal i z čištění zubů udělat adrenalinový sport. Byla můj přesný opak. I přesto jsme si k sobě před rokem našli cestu, když jsem trávil červnové odpoledne s partou na koupališti, schovaný za prvním dílem *Duny*. Můj nejlepší kamarád Filip tehdy chodil s Viktorií, se kterou se seznámil kdesi na festivalu a do dvou měsíců byli od sebe. Nicméně ta ten den s sebou vzala kamarádku Vendy, roztomilou zrzku s vlasy spletenými do dvou copů, ohromným, tmavě modrým kloboukem na hlavě a zářivým úsměvem.

Posadila se k nám na deku a okamžitě mě zvědavě přejela pohledem. Ještě aby ne – banda rozjařených, většinou čerstvě dospělých sportovců a jeden podivín s knížkou v ruce. Všimla si mě, ačkoliv byl můj záměr opačný. Vždycky jsem byl radši neviditelný.

„Nebojíš se, že se ti tu ta knížka poničí?“ zeptala se, jakmile si roztáhla osušku vedle mě.

„Dávám si bacha, děkuju. A kdyby bylo nejhůř, tohle vydání se našťestí dá ještě v pohodě sehnat,“ odpověděl jsem a pohledem na

moment zabloudil k Filipovi, který právě něco nadšeně vykládal své drahé polovičce.

Vendy souhlasně přikývla. Začala štrachat ve své proutěné kabelce, dokud z ní nevytáhla opalovací krém a nehodila mi ho. Polekaně jsem upustil knihu, abych krém stihl chytit, a ta dopadla otevřená na deku hřbetem vzhůru.

„Namažeš mi, prosím, záda? Viky se zdá příliš zaneprázdněná Filipem, takže tu fakt netrápí, jestli se spálím, nebo ne.“ Zasmála se, a když zaregistrovala můj zmatený výraz, dodala: „A když už po tobě něco takového chci, bylo by fajn se představit, že? Jsem Vendy.“ Na tváři jí přitom pohrával poťouchlý úsměv, který od té chvíle nasadila pokaždé, když mě uvedla do rozpaků, což bylo v začátcích našeho randění dost často.

Ten úsměv ale taky prozrazoval, že si je moc dobře vědomá svého vítězství nade mnou.

„J-jo, jasně,“ vykoktal jsem a rozetřel si krém v dlaních. Bylo to poprvé, kdy mě holka o něco takového požádala. „Já jsem Denis.“

Pečlivě jsem krém vmasíroval do jejích ramen a věnovat tomu veškerou svou pozornost, takže na všechno, co mezitím řekla, jsem reagoval jen souhlasným mručením. V tu chvíli jsem fakt nedokázal dělat dvě věci zároveň, navíc když jsem byl pořád trochu nervózní.

Když jsem skončil, otřel jsem ruce o deku, abych mohl zvednout svou knihu a přitom ji neupatlat. Jen co jsem to udělal, málem se o mě pokusil infarkt. Zoufale jsem se díval na zkroucené stránky, které navlhly, zatímco ležely na té evidentně ne tak úplně suché dece. *Jo, tak tomuhle se říká „dávat si bacha“.*

Už jsem se nadechoval, že něco řeknu, Filip mě ale dloubl loktem do žeber a nakrčil nesouhlasně obočí. Znal mě až moc dobře. Zatímco on už roky randil s celým zástupem holek, já si bez sebemenšího zájmu o vztahy četl a navštěvoval lekce klavíru a mým největším problémem bylo přesvědčit rodiče, aby mi koupili psa. To se mi povedlo až o desítky Filipových rozhodů později, hned co jsem úspěšně docho- dil taneční.

Ale pomalu mi docházelo, že už je na čase alespoň trochu dospět.

Nebo mi to tak minimálně připadalo, když jsem se rozhlédl kolem sebe.

Filip mi vzal knihu z ruky, prudce ji zaklapl a odložil, abych na ni nedosáhl.

„Přestaň už žít v těch svejch pohádkách,“ zašeptal, když se ke mně naklonil. „Vedle tebe je pěkná holka z masa a kostí a chtěla od tebe namazat, tak to nepodělej.“

Znovu jsem se otočil na Vendy, která se mezitím dala do řeči s Filipovou holkou. Jen co si všimla, že ji pozoruju, uculila se a stáhla si klobouk víc do čela.

Jo, asi jsem své *pohádky* musel vážně upozadit. Spíš jsem ale doufal, že bych si mohl vytvořit svou vlastní, a tak jsem tomu dal šanci.

Můj život se od toho okamžiku dost změnil. Neměl jsem už čas posedávat po kavárnách s knihou v ruce a usrkávat ze svého oblíbeného cappuccina. S Vendy jsem začal jezdit po všech koutech republiky, občas i za hranice, a kávu jsem si stíhal udělat maximálně do termosky na cestu.

O knihách raději ani nemluvím. Od té doby, co jsem ve Vltavě nechtěně utopil svoje oblíbené vydání *Květů zla*, už jsem si nikdy na žádný výlet knížku nevzal. Navíc jsem to vydání samozřejmě už nikde nesehnal. A to všechno jenom proto, že jsme na té *stupidní* kánoi nezvládli sjet ten *podělaný* jez bez překlopení, protože jsem *do háje* tu kánoi neuměl kormidlovat a nikdo mi to neukázal.

Na druhou stranu jsem se cítil opravdu šťastně. Vendy byla skvělá holka, ze které vyzařoval optimismus a dobrá nálada na míle daleko, a když mě objala, dokázala mě dobít energií, aniž by z ní sama něco ztratila. Mohl jsem jí říct cokoli a věděl jsem, že vždycky dostanu upřímný názor a povzbuzení navrch. Moji rodiče z ní byli unešení, protože z ní sršela zodpovědnost, vřelost a ambice, a Alex, jehož názor pro mě byl nejdůležitější, si ji oblíbil stejně tak – ignoroval jsem Vendiny poznámky o tom, že zlatý retrívr by se kamarádil i s kaktusem.

Vůbec nejnadšenější byl z našeho vztahu Filip, dokonce víc než já a Vendy dohromady. Asi proto, že si tak moc přál, abych konečně prožíval i nějaké jiné emoce než ty, které ve mně vyvolávají příběhy na papíře.

Tím pádem byl taky extrémně zainteresovaný, což jsem si uvědomil ve chvíli, kdy mi od něj na rande v kině přišla esemeska: „*Tak už ji sakra konečně chytني za ruku!*“ Nenápadně jsem se začal rozhlížet kolem sebe a zlehka panikařit. Fakt jen zlehka. *Ne, určitě sem nevlezl za námi, to by neudělal.* Když jsem ho ale uviděl o tři řady výš, jak spokojeně chroupá popcorn jakoby nic, měl jsem pocit, že se o mě pokouší infarkt. Už zase.

Občas jsem si říkal, čím jsem si zasloužil toho nejhoršího nejlepšího kámoše na světě, ale člověk si holt nevybere. Beztak mi ho osud přidelil ještě před narozením. V tom kině mě za ruku jako první nakonec chytila Vendy, což jsem měl od Filipa na talíři ještě měsíc. Přesto ale při rozebírání našeho vztahu vypadal jako pyšná matka, jejíž syn právě získal červený diplom na univerzitě.

A stejně tak to bylo i teď, o rok později.

„Dávejte na sebe pozor, vy dva!“ zvolal nadšeně, když nám pomohl naskládat kufry do úložného prostoru autobusu.

Vzápětí mě pevně objal, až jsem se musel přiškrceně zasmát, jak mě jeho sevření doslova drtilo. Nebylo to vlastně moc těžké, na rozdíl ode mě ho totiž neděsilo navštívit posilovnu častěji než jednou měsíčně. Ale na mou obranu – jednou (poprvé a naposledy) jsem s Vendy absolvoval hodinu jógy, a když jsem to trauma vytlačil kamsi do pozadí, o pár měsíců později jsem se nechal ukecat k hodině aerobiku a přidal si tak novou položku na seznam svých blbých nápadů.

„Neboj se, dva měsíce utečou jako voda, a než se naděješ, budeme zpátky,“ zasmála se Vendy, naklonila se k němu a stoupla si na špičky, aby mu dala pusku na tvář. Na to u mě nebyla zvyklá. Se svým metrem sedmdesát pět jsem byl jen o kousek vyšší než ona, a když si občas vzala podpatky, s Filipem si ze mě utahovali, jaký jsem zakrslík. Já si

přesto stál za tím, že dokud jsem byl blízko průměrné mužské výšce, bylo to v pohodě.

„Pošlete mi pohled! A přivezte mi nějakou pěknou Španělku,“ zakřenil se a stiskl mi rameno.

„Jasně, i když nepochybuju o tom, že si do té doby stihneš dvakrát najít přítelkyni a zase se rozejít.“

„Hele hele, můj poslední vztah trval přesně jedenáct tejdnu!“ prohlásil dotčeně a založil si ruce na prsou. „Což je o tři tejdny dýl, než tam budete. Ha? Co mi řekneš na tohle?“

„Že seš fakt beznadějněj případ,“ poplácal jsem ho po rameni, ale dobře jsem věděl, že bych neměnil.

„Máte vážně jedinečný způsob vyjadřování náklonnosti,“ prohodila Vendy. „Ale vlastně je to hrozně roztomilý.“

„Vidíš?“ rozhodil Filip rukama. „Už je to tu zase! Jako před dvěma tejdny v obchoďáku, akorát teda Vendy nás našťestí za pár nepovažuje.“

Mávl jsem rukou, protože já osobně už tu příhodu dávno vypustil z hlavy. Jenže Vendy to evidentně zaujalo.

„Co se stalo v obchoďáku?“

„Ani se neptej,“ začal Filip dramaticky. „Mně by to jako bylo normálně dost jedno, ať si každěj myslí, co chce, ale zrovna jsme s Denísem byli na obědě a já pokukoval po jedný moc pěkný holce. Ona taky vypadala, že jsem ji zaujal, a pak se náhodou stalo, že jsme se potkali u baru, když jsme šli platit. No, a fakt tě nepotěší, když místo telefonního čísla uslyšíš, jak vám to s přítelem sluší.“

Vendy se hlasitě rozesmála, až jí vhrkly slzy do očí, a pověsila se mi kolem ramen: „Teda, zlato, to jsi mi rozhodně neříkal. Proč ses nepochlubil, že máš přítele? Bych tě mile ráda podpořila.“

„Běžte oba do prdele,“ zasyčel Filip, ale jelikož mu u toho zacukaly koutky, nebylo to úplně přesvědčivé. „A nastupte už, nebo odjedou bez vás a já si nebudu moct nechat Alexe.“

„Dávej na něj pozor,“ vyhrkl jsem, když jsem si uvědomil, že si ho bude Filip následující den vyzvedávat u našich. „Krm ho dvakrát

denně, vždycky po procházce, ráno a večer. A žádný dobroty, jedine piškoty a psí pamlsky, co jsou připravený v tašce. A nezapomeň, že delší procházku má nejraději –“

„Odpoledne, já vím,“ zasmál se. „Mám od tebe podrobněj seznam pokynů, zapomněl jsi? Já bych teda řekl, že jedinej, kdo tu řeší dýlku procházky, seš ty, ne Alex. Ale věřím, že mě kdyžtak určitě upozorní, kdyby s tím nebyl spokojenej. Štěkni jednou, jestli dobrý, pro reklamaci zaštěkej dvakrát.“

„Ohromně vtipný,“ odfrkl jsem si. „Každopádně fakt díky! Hrozně si toho vážím, že se mi o Alexe postaráš.“

„Co bych pro tebe neudělal.“

„Tak to by sis konečně mohl přečíst tu sbírku od –“

„Všechno kromě čtení. A nepokoušej moji dobrotu, stačí, že jsem přelouskal ty pokyny, jak se starat o Alexe.“

„Dobře, dobře, už mlčím,“ uchechtl jsem se, nasadil si sluneční brýle a prohrábl si vlasy. „Pořádně si mě prohlídni, přijedu jako úplně jinej člověk!“

„Možná tak spálenej jako rak,“ zařehtal se Filip, „jinak bych řekl, že budeš úplně stejnej otravnej zakrslík jako teď.“

„Chci konkurz na novýho nejlepššího kámoše. Hned!“

2. kapitola

„Vždycky jsem si hrozně přála být animátorkou v nějakým hotelu, už když jsem s našima jezdila jako malá k moři,“ prohlásila Vendy a nadšeně mě rukou plácla přes koleno, kde ji nechala položenou. „Nevěřím, že se mi to splní. Navíc ještě s tebou.“

„Taky se na to těším,“ přikývl jsem a překryl svou dlaní tu její. Raději bych sice do Španělska jel na klasickou dovolenou, nedalo se ale zpochybnit, že tohle bylo daleko výhodnější – člověk se podíval k moři, a ještě za to dostal zapláceno. Bohužel to taky bylo mnohem náročnější. Jako animátoři jsme totiž měli mít na starost veškerou zábavu pro klienty daného hotelu – od vodních sportů až po hlídání jejich drahých ratolestí.

Sledoval jsem, jak se autobus na dalších zastávkách postupně naplňuje. Animátorů bylo fakt hodně, všichni ale nejeli do stejného hotelu jako my. Měli jsme informace, že ačkoliv každý resort využije přibližně patnáct animátorů, spousta našich kolegů budou cizinci a jen pár z nás zůstane pohromadě na jednom místě. Museli jsme tedy počítat s tím, že angličtina bude na denním pořádku.

Vzhledem k tomu, že jsem už roky sledoval americké seriály, občas dokonce i bez titulků, a posledních pár měsíců se vrhl do čtení knížek v originále, neměl jsem s tím nejmenší problém. Naopak Vendy s aktivním využitím angličtiny trochu bojovala. Jako vždy to ale vyrovnávala svou snahou.

Vytáhl jsem si z batohu *Tuláka po hvězdách*. Sice jsem se zapřisáhl, že si knihu na náš společný výlet už nikdy nevezmu, ale nedokázal jsem si představit, že bych přežil dva dlouhé měsíce bez čtení. A jelikož jsem bojkotoval elektronické čtečky, musel jsem svoje knižní poklady

opět vystavit nebezpečí. Vendy to očividně vůbec nevadilo, nasadila si sluchátka a položila si hlavu na zadní opěrku. Zavřela oči, rukou mi přitom sklouzla na stehno a v druhé svírala svůj mobil. Já jsem konečně našel rozečtenou stránku založenou jízdenkou (protože jsem všechny záložky zase stačil poztrácet) a následující dvě hodiny jsem nevěděl o světě.

Zpátky do reality mě vrátil až Vendin hlas a poklepání na rameno. „Zvedej se, potřebuju čůrat.“

Autobus právě stavěl na benzínce před hranicemi a všichni se z něj drali ven, jako by v něm strávili snad rok.

„Nechceš mě přelézt?“ zahuhlal jsem.

„Ne, protože jdeš se mnou,“ oznámila mi Vendy.

„Jako čůrat? To zvládneš sama, ne?“

„Blbečku,“ zašklebila se. „Jen pojd' se mnou. Kdo ví, kdy bude další zastávka. A můžeš nám v bistru třeba koupit něco dobrého, než si vystojím frontu. To je něco, co jako chlap nemůžeš pochopit. Fakt nikdy jsem nezažila, že by na pánských záchodech byla taková fronta jako na dámských.“

„Tak vy jste hrozně pomalý, a ještě se tam půl hodiny vybavujete, šminkujete a –“

„Že ty to tak dobře víš,“ přerušila mě pobaveně a drcla do mě ramenem, čímž mi naznačila, že zkrátka nemám na výběr.

Zastrčil jsem knihu zpátky do batohu, vystrachal mobil a peněženku a vydal se za Vendy ven. Bylo pozdní odpoledne, ale slunce se pořád drželo vysoko na obloze.

„Co by sis dala?“ zeptal jsem se, jakmile jsme vešli dovnitř.

„Vezmi mi, prosím, ledový čaj a panini s mozzarellou a rajčaty.“ Naklonila se ke mně, aby mi vlepila pusu na tvář. „Děkuju, jsi nejlepší.“

„To já přece vím,“ prohlásil jsem s úsměvem a vydal se k pultu.

Když jsem očima přejížděl nabídku, došlo mi, že ani nemám moc hlad. To u mě bylo dost neobvyklé, jenže se vlastně nebylo čemu divit. Já, člověk, který miluje svůj klid, pohodlí a stereotyp, jedu na dva měsíce do úplně cizího prostředí mezi neznámé lidi. Když jsem se o svých

pochybnostech před nějakou dobou zmínil Vendy, pokoušela se mě povzbudit a nalákat mě na to, že přece strávíme dva měsíce spolu. A já nedokázal přiznat, že mi to k tomu, abych se na náš plán díval zásadně optimističtěji, nestačilo.

Měl jsem přece chtít zažít něco naprosto nového, pociťovat větší zvědavost a připsat do svého vlastního příběhu pár neobyčejných stránek, ideálně s Vendy po boku. Proto jsem nakonec jen s úsměvem přitakal a sledoval její stoupající nedočkavost – už jen kvůli ní jsem prostě musel jet.

„Co si dáte?“ Hlas obsluhy mě vytrhl ze zamyšlení.

„Pardon,“ zavrtěl jsem hlavou a automaticky si objednal kuřecí bagetu s coca-colou. Vendy jsem k panini a čaji navíc přiojednal krokety, protože je měli už jenom málokde a věděl jsem, jak moc je miluje. I když se snažila hlídat si jídelníček, vždycky jsem jí to překazil, jen abych viděl to nadšení v jejich očích, že si může dát něco dobrého. Pohledem jsem bezděčně přejel tác člověka, který procházel kolem mě, a zpozorněl jsem. Na to, že jsem si ještě před minutou říkal, že nemám hlad, mě pohled na hranolky okamžitě přiměl změnit názor – a co teprve jejich vůně.

„Přihodte mi k tomu, prosím, jedny hranolky.“

Jen co jsem se s plným tácem usadil ke stolu, odeslal jsem stručnou zprávu mamce, která se vyptávala na cestu. Rodiče se taky chystali na dovolenou, proto si Filip musel Alexe vyzvednout už následující den, a aby jim ulehčil každodenní fungování i po jejich návratu, ochotně se nabídl, že si ho u sebe nechá celé ty dva měsíce.

V tu chvíli mě obešla Vendy a s teatrálním „proboha“ se zhroutila na židli proti mně. „Věřil bys, že ze všech těch osmi záchodů nešly tři zamknout a další dva nesplachovaly?“

„Kupodivu mě to vůbec nepřekvapuje, stěžuješ si na to snad po každý.“

„Ty jsi mi vzal krokety!“ zvolala najednou Vendy rozzářeně. „Já tě fakt miluju!“

„Láska prochází žaludkem,“ prohlásil jsem, načež jsem se s nově nabytou chutí zakousl do bagety. Pohledem jsem ale hypnotizoval hranolky – to nejlepší jsem si chtěl nechat na konec.

„Ahoj, můžeme k vám? Je tu všude plno,“ ozval se vedle našeho stolu dívčí hlas, a než jsem vůbec stačil vzhlednout, Vendy vřele nabídla místa vedle nás.

„Denisi, tohle je Nela a Laura. Potkala jsem je, no, před chvilkou na záchodech.“

A pak že holky na záchodech jenom vykonávají potřebu. Leda že by pod tu „potřebu“ spadalo i nekonečné klábosení.

„Těší mě, Denis,“ usmál jsem se na ně a doufal, že mi jejich jména okamžitě nevypadnou z hlavy. To bych se teda moc nepředvedl.

„Jedete letos jako animátoři poprvé?“ zeptala se Nela a upila ze svého cappuccina se skořicovou vůní. „My s Laurou už podruhé, zatím se stejnou společností.“

„Jo, jedeme poprvé. Rozhodli jsme se s Denisem pořádně si tohle léto užít, než nastoupíme do maturitního ročníku,“ vysvětlila Vendy a s úsměvem se na mě podívala. Koutky se mi automaticky zvedly nahoru – jinak to ani nešlo. Jako pokaždé jsem nasál její energii a entuziasmus. Vždyť ono to nakonec určitě nebude tak zlé. Ne, když tam budu s ní.

„Proč je tu sakra všude tak plno? Nacpu se k vám, nevádí?“ ozval se vedle mě z druhé strany lehce chraplavý hlas, a než jsem se stačil nadechnout, ocitl jsem se namáčkнутý na lavici mezi Laurou a nově příchozím.

„Jasně, že nevádí,“ potvrdila Vendy rozjařeně, protože na rozdíl ode mě nepřišla o veškerý osobní prostor a možnost se pohnout.

„Vážení, tohle je Vincent,“ ukázala Nela na čerňovlasého vetřelce.

„Čau,“ zazubil se na nás a ledabyle mávl.

Vendy k němu přes stůl natáhla ruku a představila se. On se na ni široce usmál, na můj vkus až moc koketně, a potřásl si s ní. Nakrčil jsem podezřívavě obočí a zamračil se, hned jsem se ale pokusil ten výraz ze svého obličej vystrnadit, protože se otočil ke mně.

„A ty jsi?“ zeptal se a se zájmem mě skenoval pohledem.

„Denis,“ odpověděl jsem krátce a přijal jeho nabízenou dlaň.

„Vincent, těší mě,“ řekl s ústy roztaženými do ještě širšího úsměvu a pevně mi ruku stiskl. To mě trochu zarazilo. Většina lidí, včetně mě, měla totiž při seznamování lehčí stisk. Jako by tomu úkonu nevěnovali pozornost. A já si do té doby nikdy nevšiml, jak pouhé podání ruky dokáže zapůsobit.

„Vincent je letos animátorem poprvé stejně jako vy,“ otočila se k nám Nela.

„Ale je to skvělá letní brigáda, není se čeho bát,“ doplnila ji Laura a pustila se do vajíčkového sendviče, který sice vypadal trochu smutně, pořád ale ne tak hrozně jako jeho supermarketový sourozenec.

„Přesně na to sázím,“ navázal Vincent. „Už jsem u moře nebyl roky, takže tohle mi přišlo jako ideální příležitost si vydělat a zároveň prožít super léto.“

„A nebál ses vyrazit na takovou dobu sám?“ zeptala se ho Laura. „Já z toho vloni byla dost nervózní.“

„Vůbec ne, člověk vždycky potká někoho fajn. Navíc je to o to větší výzva, když to musím zvládnout na vlastní pěst.“

Nedokázal jsem si představit, že bych na dva měsíce vyrazil do neznáma bez kohokoliv blízkého. To už muselo chtít pořádnou dávku odvahy, i když on to prezentoval jako běžnou věc. A pokud to pro něj běžná věc opravdu byla, nechápal jsem, z jaké planety to sem spadl. Rozhodně z jiné než já.

„Chápu tě,“ ozvala se Vendy, „mám takové výzvy taky ráda. Ale se svým přítelem jsem tu ještě raději, takže si testování svých schopností nechám na jindy.“

Vincent ke mně na moment otočil hlavu a pak svou pozornost přesunul zpátky k Vendy. „To mi taky zní jako pořádná výzva. Ale v tak pěkném prostředí to budete mít snazší,“ usklíbl se.

„Je pravda, že spolu poprvé budeme trávit tolik času,“ přiznala Vendy, „ale jak sám říkáš – v takovém prostředí se není čeho bát.“

„A co ty?“ zeptal se mě. „Těšíš se?“

Na chvílku jsem se zamyslel, jestli naráží na dvouměsíční soužití s Vendy, nebo na tu letní brigádu. Navíc mě překvapilo, že nikomu ta narážka na výzvu pro náš vztah nepřipadala nemístná. Vždyť co on o nás věděl?

„Nepochybuju o tom, že na tohle léto nezapomeneme,“ odpověděl jsem a nacpal si do pusy poslední sousto bagety, abych se mohl konečně vrhnout na hranolky.

„S tím taky počítám,“ řekl, ale ve chvíli, kdy jsem si tácek přitáhl blíž, se zarazil. „No ne, oni mají hranolky, vůbec jsem si toho nevšiml!“ zvolal najednou, jako by objevil osmý div světa. A pak, aniž by se zeptal, mi z talíře jednu hranolku ukradl a s chutí si ji strčil do pusy. „A dokonce ani nejsou špatný, no to je paráda.“

Nevěřicně jsem na něj zíral a potichu skřípal zuby. Ten člověk mi právě ukradl první sousto, na které jsem se těšil víc než deset minut. Prostě jen tak!

„Hned si pro ně taky zajdu,“ zvedl se prudce ze svého místa a poplácal mě po rameni. „Dík za tip, Deny. Tak zatím čau.“

Sledoval jsem jeho vzdalující se postavu a uvnitř mě bublal vztek. Tak zaprvé; odjakživa jsem nesnášel slovo *čau*. Zadruhé; nesnášel jsem, když mi někdo bez dovolení sahal do jídla, navíc někdo úplně cizí! A zatřetí; nesnášel jsem, když mi někdo komolil jméno – toho už jsem si za svůj život užil víc než dost. A z úst někoho, kdo mi z talíře právě ukradl hranolku, to znělo jako výzva k boji!

3. kapitola

Další jízda autobusem připomínala opravdové peklo. Polovinu cesty mi bylo špatně od žaludku, až jsem si musel vzít Kinedryl, který se mi Vendy poslední tři hodiny snažila podstrčit, a já statečně (a tvrdohlavě) odolával. Vincent sedící ob dvě sedačky vpravo od nás *samozřejmě* nezapomněl se smíchem poznamenat, jak je to roztomilé, že si ho taky musel brát, když mu bylo pět.

Nakonec mi ale jeho přihlouplé řeči i moje nevolnost za ta muka stály, když jsem spatřil moře třpytící se pod jasnými paprsky vycházejícího slunce. Naklonil jsem se přes Vendy blíž k oknu a nechal se od ní hladit po zádech.

V ten moment jsem nechápal, proč jsem vůbec kdy otálel. Nebylo pochyb, že tohle léto bude stát za to, už jen kvůli výhledu, který se mi naskytl.

„To je nádhera,“ vydechl jsem a znovu se narovnal. Nestihl jsem se ale ani opřít, protože mi Vendy položila dlaň na zátylek a přitáhla si mě k sobě pro dlouhý polibek. Vůbec jsem to nečekal, a když mě do nosu udeřila její známá kokosová vůně, natáhl jsem k ní ruku a prohrábl se jejími vlasy. Zastrčil jsem jí je za ucho a ona na okamžik rozpojila naše rty, aby mohla zavrtět hlavou a nechat tak prameny spadnout zpátky podél tváře.

Nevinně jsem se uculil, ona se tiše zasmála a řekla: „Víš, jak nemám ráda, když mi strkáš vlasy za ucho, a stejně to furt děláš.“

„Promiň, to samo,“ zazubil jsem se a chtěl se odtáhnout, opět jsem ale nedostal možnost.

„Nikam, nikam,“ zašeptala se smíchem, zase si mě přitáhla blíž a v další chvíli se naše rty znovu spojily.

„Vidím moře, vidím moře!“ ozval se najednou Vincentův rozespale ochraptělý, ale nadšený hlas a já i během polibku musel protočit panenky. *No dobré ráno, už je vidět dobrých deset minut.* Odtáhl jsem se od Vendy, která se na mě usmála tak sladce, až jsem na nějakého hloupého Vincenta zapomněl a vtiskl jí ještě jednu letmou pusou. Pak už jsem si jen užíval ten kouzelný výhled a měl jsem pocit, že mě to snad nikdy neomrzí.

To jsem se ale šeredně spletl, protože brzo se cesta začala dost vléct, jak z autobusu postupně vystupovali animátoři. My sami jsme do městečka Malgrat de Mar dorazili až dávno po poledni.

U hotelu nás vystoupilo dohromady šest, což bylo o něco víc, než jsem čekal. Vendy už mi stihla oznámit, že v týmu s námi budou i Nela s Laurou, takže to pro mě nebylo žádným překvapením. Jakmile ale beze spěchu vystoupil Vincent s tím svým samolibým bezstarostným úsměvem a slastně se protáhl, měl jsem sto chutí se schovat do úložného prostoru na zavazadla a odjet zpátky domů.

„To je mi ale náhoda,“ prohodil, když zaznamenal můj nespokojený pohled. Jeho úsměv vyjadřoval, jak moc se na rozdíl ode mě baví.

„Vid,“ zakřenil jsem se ironicky a hodil si batoh přes rameno. Potom jsem ale jen zavrtěl hlavou, nasadil si sluneční brýle a i s kufrem, který drnčel na dlažebních kostkách, jsem se vydal za ostatními dovnitř. A Vendy, příliš zabraná do diskuse s Nelou a Laurou, si ani nevšimla, že mě s tím idiotem nechala někde daleko za sebou. *Děkuju pěkně.*

Jakmile jsme vešli dovnitř a zamířili k recepci, praštil mě do obličeje teplotní rozdíl a lehce jsem se zachvěl, jak se pot na mém těle najednou ochladil. Zhroutil jsem se do jednoho z křesel pro hosty, s úlevou natáhl nohy a se stále nasazenými brýlemi jsem se otočil k Vendy. „Ty to zařídíš, že jo, paní vedoucí?“

„No někdo to udělat musí,“ pokrčila rameny a postavila svůj kufr vedle toho mého.

„Já klepu, ty mluvíš,“ prohodil jsem s nevinným úsměvem. Byla to taková naše věčná hláška, protože ona byla ta, kdo domlouval rezervace v restauracích, ubytování na dovolených a podobně.

„Už se to zredukovalo na *„já sedím, ty mluvíš“*, všiml sis?“ opáčila.

„A proto jsi ta nejlepší holka pod sluncem.“

„To si piš,“ uchechtla se a spolu s Laurou se vydala k recepci, aby zjistily, kam máme jít nebo jestli si nás někdo vyzvedne.

V další chvíli se na gauč vedle mého křesla posadila Nela.

„Tady je nádherně, o dobrých deset stupňů míň než venku.“

„Jo, je to paráda,“ přikývl jsem. „Škoda, že se většinu dne budeme smažit v tý výhni venku.“

„Nebud' tak negativní,“ ozvalo se za mnou. „Co by za to jiní dali.“ Ucítil jsem poplácání po rameni a hned nato se na boční opěrku mého křesla posadil Vincent. O dost blíž, než mi bylo příjemné. Jeho ale osobní prostor očividně vůbec netrápil, jak jsem všiml už na benzínce.

„Já jsem realista,“ pokrčil jsem rameny. A když už se mi skoro nacpal do křesla, nehodlal jsem to nechat jen tak. Natáhl jsem ruku k jeho brýlím, které měly narůžovělá skla. „Měl by sis sundat ty růžový brýle. Víš co? Udělám to za tebe. Nemusíš děkovat.“

Zaujatě nadzvedl obočí. Evidentně ho vůbec nevzrušovalo, že jsem si dovolil sáhnout mu na brýle, a koutek úst se mu zvedl do pokřiveného úsměvu. Naklonil se blíž, natáhl ruku a taky mi sejmul brýle z kořene nosu. Položil je vedle svých a nehtem lehce poklepal na černá sklíčka.

„Nebud' tak negativní,“ zopakoval a já cítil, jak mi vzteky rudnou tváře. Takže nestačilo, že jsem byl celý rozlámaný z autobusu, nevy spalý, zpocení a s rozbouřeným žaludkem navrch. Ne, on tomu prostě musel nasadit korunu. Při pohledu na jeho pořád tak samolibý úsměv jsem měl sto chutí po něm skočit – ačkoliv jsem se nikdy nepral. Navíc jsem nepatřil mezi choleriky, kteří se nechají vyprovokovat jednou přibližlou poznámkou, ani jsem nebýval konfliktní. On měl ale zřejmě jakousi superschopnost mě vytočit nadpozemskou rychlostí.

Vincent ze stolu sebral svoje brýle, ale místo toho, aby si je nasadil, skončily před mýma očima.

„Už je ten ošklivej svět o něco růžovější?“ zeptal se.

Jako vážně? Kdybych se o něco takového pokusil já, vypíchl bych mu u toho oko. A možná, *jen možná*, by mi to ani nebylo líto. Prudce jsem je odstrčil a chtěl ucedit nějakou kousavou poznámku, vtom se ale našťestí vrátily holky. Vendy, která naši přestřelku nepostřehla, Vincentovi položila paži kolem ramen a zeptala se: „Už jste se stihli skamarádit, jo?“

Normálně bych to vůbec neřešil, protože jsem její vřelou a extrovertní povahu znal velmi dobře – s doteky, úsměvy a přátelstvámi nikdy nešetřila.

Problém byl ale v tom, *koho* objímala.

Vincent se na ni oslnivě usmál stejně jako poprvé, když se seznamovali, a taky ji ležérně objal kolem ramen. *No moment, to je moje holka!*

„Co tě nemá, my jsme kamarádi už od prvního momentu,“ prohlásil sebejistě a já jen stěží potlačil otrávené odfrknutí. „Že, Deny?“

„Jo,“ procedil jsem a kysele se usmál, „ti největší.“

„Vážení přátelé!“ ozvalo se nato za námi anglicky a my se za tím hlasem bez váhání otočili. Blížil se k nám černovlasý, opálený muž ve středních letech, tak vysoký, že jsem se se svou výškou blížící se průměrné výšce muže mohl jít zahrabat. „Těší mě, vy jste naši noví animátoři z Česka, že?“

„Přesně tak,“ odpověděla Vendy hbitě s roztomilým přízvukem. „Rádi vás poznáváme.“

„Jmenuju se Luis a budu vaším koordinátorem,“ představil se a posadil se do křesla naproti mně. Ostatní si posedali kolem, Luis si položil do klína desky s papírem navrch a rozhlédl se. „Jen si udělám takovou menší prezenci, abych věděl, že jste tu všichni. Pan Miller?“

Otočil jsem hlavu doleva a vzhlédl, protože Vincent pořád seděl na opěrce mého křesla a nevypadalo to, že by měl v plánu se v nejbližší době zvednout. A taky to byl jediný další kluk.

„Jsem tady,“ usmál se široce a zabořil loket do zadní opěrky hned vedle mé hlavy, aby se mohl opřít. *No jasně, vždyť v pohodě, klidně se na mě nalep, to nevádí, že se vůbec neznáme.*

Hlasitě jsem vydechl nosem, abych se uklidnil, a pobouřeně jsem se na něj zamračil. Nedal vůbec najevo, že by si toho všiml. Nebo mu to bylo možná úplně jedno, protože proč by se staral o to, co vadí ostatním, že? Tady velectěný pán měl asi pocit, že mu patří svět a všechny hranolky navrch k tomu.

„Slečna Tomanová?“

Vendy s úsměvem zvedla ruku, čehož jsem si všiml jen periferně, jelikož jsem dál neúnavně propaloval pohledem Vincenta. Po chvíli jsem ale zaznamenal, že druhou rukou pořád objímal Vendy, a zaznamenal to taky Luis.

„Á, když se řešilo rozdělení pokojů a vaše žádosti, dostalo se ke mně, že tady budeme mít jeden pár,“ pokračoval s pohledem upřeným na ně dva.

„Ne!“ rozhodil jsem rukama, možná až moc rozhořčeně. Zrudl jsem, když se pozornost všech přesunula na mě, a koutkem oka jsem zahlédl Vincenta, jak se pobaveně šklebí. *Idiot*.

„Vlastně...“ začala Vendy a ukázala na mě, „můj přítel je Denis.“

„Aha,“ zasmál se Luis, „jistě, omlouvám se za nedorozumění. Vy jste pan...“

„Šolc,“ doplnil jsem ho a on se podíval do svého seznamu.

„Jistě, už vás vidím!“

Jakmile dokončil kontrolu prezenze, pobídl nás, abychom ho následovali do prvního patra, kde pro nás byly připravené pokoje.

„Dohromady vás bude patnáct a vyčlenili jsme pro vás šest pokojů po dvou až třech lůžkách. Tady na papíře máte rozpis. Pokoušeli jsme se zohlednit vaše žádosti, pokud jste nějaké měli. A zatím jsou tu dva chlapci a jedna dívka z Německa, dvě dívky z Polska a ještě by měli dorazit animátoři z Francie a Rumunska.“

„Koukám, že nám vyhověli,“ prohlásila Vendy vedle mě, když nahlédla do rozpisu. Souhlasně jsem zamručel a cítil, jak se mi natiskla k boku a pevně mě objala kolem pasu. Až v ten moment jsem si uvědomil, že mě to trochu děsí. Nechtěně jsem si vybavil Vincentova slova: „To mi taky zní jako pořádná výzva.“

Nikdy jsme spolu nesdíleli jednu ložnici déle než deset dnů. A i to už pro mě hraničilo – byl jsem jedináček a představa ztráty veškerého soukromí vymezená pár metry čtverečními mi byla na takovou dobu dost nepříjemná, i když šlo o mou přítelkyni. Pořád ale existovaly i horší možnosti. Třeba sdílet pokoj s takovým namyšleným otravou, jako byl Vincent.

Sledoval jsem, jak bezostyšně vrazil do pokoje kluků z Německa, kteří měli ještě jednu volnou postel, a potom jsem otevřenými dveřmi slyšel, jak se s nimi vřele a až příliš hlasitě zdraví. „Guten Tag, liebe Kollegen!“

Dva měsíce sdílení jednoho pokoje s Vendy mi hned připadaly jako pohádka.